

17. 10. 1996
Eliška Holajová
Prima

„Moje soukromí, nekoukat, neštourat!“

„SOUKROMÍ“ mnoho lidí si myslí, že soukromí není nějak důležité, ale je. Já osobně bych si nedokázala představit, kdyby na mě každý den před domem čekali novináři a vyzvídali co se stalo a s kým jsem byla. Celebrity to mají opravdu těžké.

„DENÍKY“ pod slovem deník si každý představí nějaký sešit, ve kterém jsou napsané tajné věci. Ano, je to tak. Já osobně si deník nepíši, ale mnoho mých přátel ano. Každý má právo na soukromí a nikdo jiný by do cizích věcí neměl štourat.

„DOPISY A VZKAZY“ to je také osobní věc. Nikdo by neměl otevírat cizí dopisy a už vůbec ne je číst.

Dopis nebo vzkaz se píše pro osobu nebo osoby, kterým chceme něco sdělit. Mezi vzkazem a dopisem je ale velký rozdíl. Dopis je vždy určený pro někoho, zatímco vzkaz je někdy neurčený a mohou ho vidět všichni, například na školní nástěnce je pověšen vzkaz: Zítra odpadá třetí hodina „matematika“.

To je vzkaz nebo také oznámení.

A vzkaz osobní je například tento: Maminko já mám problém..... Teď už víme že dopisy a vzkazy také nesmíme číst, když nejsou pro nás.

„MOJE SOUKROMÍ“ moje soukromí se točí jen kolem mého pokoje, kolem dopisů a počítače (vzkazů z internetu). Do mého pokoje nikdo moc nechodí, jen když se jde někdo pomazlit s králíkem nebo když mě jde někdo pozdravit. Já dopisy moc nedostávám, jen když jsem na táboře. Ale internet doma máme a tak si píši s přáteli přes různé internetové programy. Nikdo mé vzkazy nečte a pak vzniká rodinná důvěra. Všichni si neuvěřitelně důvěřují a nikdo není tak zvědavý, aby někomu četl zprávy. Zkrátka já soukromí mám a nikdo mi ho nemůže vzít.